

de Læger, der gennemgaa et saadant videnskabeligt Studium, lære ogsaa Samvittighedsfuldhed under dette Studium, og de lære ogsaa under de praktiske Uevelser at anvende deres Videnskab i konkrete Tilfælde. Men det medicinske Studium er jo i det Hele et almengyldigt Studium, som er frugtbringende ligesaa vel for Europæere, som for Hottentotter og Maorier, og her i Europa er det Tilfældet, at i alle civiliserede Lande ere de Betingelser, der stilles for at faae jus practicandi, efterhaanden bleve ensartede; det gjælder ikke blot de tydske, svenske og norske Universiteter, det gjælder ogsaa i Belgien og i Schweiz, saa at, naar man vil undersøge Forholdene, vil man se, at der til Opnaaelsen af jus practicandi gjøres omtrent samme Fordring overalt. Vilde det nu ikke være en smuk og stor Opgave for Udenrigsministeren, som den ærede Justitsminister henviste til, at faae sluttet et Forbund med alle Lande, hvorved han tilveiebragte Afgang for de danske Læger, som havde uddannet sig her, til at udpøve deres Lægevirkfomhed i de andre Lande? Vi kunne godt give de andre Lande samme Ret, deres Læger søge dog ikke herop til vort lille Land. Nu synes maaske ærede Herrer, at dette var noget meget stort at forlange af vor Udenrigsminister, eller de frygte maaske for, at der ikke vilde være den Prestige her, som er nødvendig for at føre disse Underhandlinger. Det har jeg ikke mindste Tvivl om, den findes ganske vist, og det vilde saa ikke være første Gang, at der her fra vort lille Land udgaar Tanker, som efterhaanden finde Tilslutning i alle de andre Lande. Det forekommer mig, at det vilde være urimeligt, at vi her — for nærmest at tænke paa vore Nabolande — vilde aabne Afgang for svenske og norske Læger til her at kunne nedsette sig og drive Lægepraxis, medens en lignende Tilladelse efter den svenske Lovgivning ikke kunde gives danske Læger i Sverige. Følge den svenske Lovgivning kan Kongen kun meddele saadanne studerede Personer Bevilling til at praktisere, som have en — ja meddele saadanne studerede Personer Bevilling til at praktisere, som „inom vetenskaben . . .“ — ja jeg vil hellere sige det paa Dansk, thi det gaar mig som en berømt Stuepillerinde, der ikke rigtig kunde udtale det Svenske — ved en igiennem Videnskaben opnaaet Berømmethed ere komne saavidt, at alt videre Forhør er unødvendigt; kun saadanne Personer kan Kongen give Ret til at udpøve Lægepraxis. Der er jo imidlertid mange Kandidater, som maaske kunde have Lyst til at søge derover,

og som ere videnskabelig dannede Mænd, men dog ikke just have opnaaet, hvad man kalder Berømmethed, Celebritet. Dem kan der altsaa efter den svenske Lovgivning ikke gives Ret til at praktisere i Sverige, og saa forekommer det mig ikke, der er nogen Anledning til her i Landet at aabne Afgang til at lade alle svenske Læger praktisere herovre. Det staar for mig, som om det er billigt og rimeligt, at der fordres Reciprocitet, og at vi ikke vilde komme til at faave Noget ved at gjøre en saadan Fordring gjældende, men at det kan have stor Betydning for vore dygtige unge Læger, at de i stor Udstrækning kunne faae Afgang til at søge det større Marked for deres Studier, hvori der er nedlagt megen baade aandelig og materiel Kapital.

N. P. Hansen: Jeg vil blot tillade mig et Par Bemærkninger om det Udtryk „stadig Virkfomhed“, med Hensyn til hvilket man jo her ser, at der kan gjøres forskellige Opfattelser gjældende. Det hedder i Lovforslagets § 1: „Ansvar bliver dog ikke at gjøre gjældende mod den, der kun ved en enkelt Leilighed efter eller uden Opfordring giver Raad mod en Sygdom, for saa vidt han ikke derved søger Erhverv eller udøver en stadig Virkfomhed i saadan Retning“. Efter min Opfattelse vil dette blive forstaaet faaledes, at, dersom det Raad, som en saadan Person giver, ikke hjælper, eller det kun hjælper en enkelt Gang, saa kommer Vedkommende ikke ind under Straffelovens Bestemmelser; men dersom det Raad, han giver, i Almindelighed har en heldig Virkning, faaledes at den One og den Anden finder Hjælp hos ham, saa vil man sige, at denne Mand udøver en stadig Virkfomhed, med andre Ord, dersom hans Raad ikke hjælper, eller det kun hjælper en enkelt Gang, saa bliver han fri for Straf; men dersom det hjælper Mange, kommer han ind under Loven. Den ærede Ridsfører for de Medlemmer, der have stillet Forslag til § 1, nævnte en Kvinde, som var i Besiddelse af Egenstaber til at hjælpe Syge; jeg skal tillade mig at nævne, at jeg for længere Tid tilbage har kendt en Mandsperson, som tilfældig igiennem en Lægeknyndig var kommen i Besiddelse af et Raad, hvormed han hjalp Mange, ja, han hjalp endog dem, som vare opgivne af Læger; men dersom denne Mand levede nu, vilde han, uagtet han havde bragt mange Lidende Hjælp, blive straffet, idet det jo maatte siges, at han havde udøvet en stadig Lægevirkfomhed uden at være autoriseret